ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΕΓΩ, ΣΕ ΣΥΓΧΩΡΩ!

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔΝΤ

Κάτου ἀπὸ τοὺς κυανοὺς σκούφους των, ποὺ τοὺς μαύρισεν ἡ μπαρούτη καὶ τοὺς λέρωσε ἡ σκόνη τῶν δρόμων, οἱ στρατιῶτες τοῦ Μοραλὲς ἔχουν κάτι πρόσωπα ληστῶν μὲ τὸ καπνισμένο δέρμα τους καὶ τ' ἄκοπα μαλλιά καὶ γένεια τους. Ἀπὸ δῶ καὶ πέντε βδομάδες γυρνᾶνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρίς, σχεδόν, νὰ κοιμοῦνται, χωρίς, σχεδόν, νὰ ξεκουράζονται, πυροβολῶντας κάθε στιγμὴ μὲ μιὰ λύσσα, ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε.

Δὲ θὰ ξεμπερδέψουνε μ' αὐτοὺς τοὺς κλέφτες, τοὺς Δημοκρατικούς; Ὁ Δὸν Κάρλος τοὺς ὑποσχέθηκε, ὡς τόσο, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς Ἑστέλλας, ἡ Ἱσπανία θὰ ἤτανε δική τους. Ὅλοι διψᾶνε ἐκδίκησι κι' ἡ χαρὰ τοὺς κρατεῖ ἀκόμα ὄρθιους, ποὺ θὰ χύσουν αἷμα, μὲ ὅλην τὴν κούραση καὶ τὴν τσάκισι, ποὺ τοὺς κυρίεψεν. Βουσκέζοι καὶ Ναβαρέζοι καὶ Καταλάνοι, γυιοὶ ἐξορίστων, ποὺ πέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία σὲ ξένο χῶμα, ἔχουν ἕνα θυμὸ ἄγριων ζώων ἐναντίον αὐτῶν τῶν «κανονικῶν» ποὺ τοὺς ἀρνοῦνται τὸ δρόμο, ποὺ πάει στὴν Καστίλλη καὶ στ' Ἀνάκτορα, ὅπου ὡρκίστηκαν νὰ ξαναστεφανώσουν τὸ νόμιμο βασιλέα γιὰ νὰ μοιραστοῦν, πάνου στὰ σκαλιὰ τοῦ θρόνου τ' ἀξιώματα τῆς βασιλείας καὶ τὰ πλούτη τῶν νικημένων. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν βουνίσιων ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν νέων μερίδων, δὲν ὑπάρχουν μόνο πολιτικὰ μίση: Ὑπάρχει, ἰδίως, καὶ πρῶτα, ἀπ' ὅλα ἕνας παληὸς λογαριασμὸς γιὰ φόνους, ποὺ δὲν τιμωρηθήκανε, γιὰ λεηλασίες καὶ ἁρπαγὲς χωρὶς λύτρα, γιὰ πυρκαϊές, ποὺ δὲν τὶς ἀνταπέδοσαν.

Κι' ἔτσι, ὅταν κανένας στρατιώτης τοῦ Κόνσα ἔπεφτε στὰ χέρια τους, δυστυχία σ' αὐτόν.... Πλήρωνε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ κείνους, ποὺ γλυτώνουν.

Πρέπει νὰ πεθάνῃς, ἀδελφάκι, τοῦ λένε, καὶ τὸν βάζουν νὰ σταθῇ ὄρθιος σ' ἕνα βράχο.

Ὁ ἄνθρωπος διαγράφει ἕνα σημεῖον σταυροῦ καί, μόλις κατεβῇ τὸ χέρι του μὲ τὸ πιὸ ἁγὸ «καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμὴν» τὰ τουφέκια, ποὺ εἶναι βαλμένα κατὰ σειρὰ δέκα βήματα μακρυὰ ἀπὸ τὸ στῆθος του, ξερνᾶνε τὸ θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος πέφτει χάμω, σᾶν κανένα κουρέλι, καὶ δὲν ξαναγίνεται πιὰ λόγος γι' αὐτόν. Οἱ γῦπες τῶν Πυρηναίων ἀποτελειώνουν τὸ ἔργο τους. Ὁ πᾶτερ Μιραλές, ἕνας κοντὸς ἀνθρωπᾶκος, πολύσαρκος καὶ καμπούρης μὲ μισόκλειστα μάτια καὶ μὲ ἀνασηκωμένα ράσα, βοηθεῖ κι' αὐτὸς τοὺς ἐκτελεστάς, κρεμάει τὸ ντουφέκι του στὸ ζουνάρι του καὶ συγχωρεῖ ἢ εὐλογεῖ τὸν ἑτοιμοθάνατο μ' ἕνα γρήγορο κίνημα.

Πολλὲς φορὲς ἐξομολογεῖ τὸ φυλακισμένο, χωρὶς ν' ἀνασηκώνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὰ ναυτικὰ ματογυάλια του.

— Διάβολε, εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ποιμνίου του.

Ὁ φυλακισμένος μπορεῖ νὰ εἶναι δημοκρατικός, εἶναι ὅμως καὶ καθολικός, καὶ δὲν ἀπορεῖ γιὰ τὸν παράξενο αὐτὸ διπλὸ ρόλοτοῦστρατιώτηκαὶτοῦπαπᾶ. Πρέπει, βέβαια, νὰ ἐξομολογηθῇ, ἀφοῦ θὰ τὸν τουφεκίσουνσὲ λίγο, — καὶδὲνεἶναι φυσικὸνἀν τὸν τουφεκίσουν, ἀφοῦ ἐκάθησε καὶ τὸν ἔπιασαν, κι' ἀφοῦ καὶ τοῦτος θᾶκανε τὰ ἴδια, ἂν ἔπιανε κανένα ἐχθρό του;

Αὐτὴ ἡ λογικὴ ἱκανοποιοῦσε καθ' ὁλοκληρίαν τὶς λιγοστὲς ἀπαιτήσεις τοῦ μυαλοῦ του, — μυαλοῦ ἑνὸς χωριάτη, ποὺ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ χωράφι του, γιὰ νὰ γονατίσῃ κάτω ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ σαμάρι. Ὕστερα, γιατὶ νὰ συζητεῖται αὐτὸ τὸ τρομερὸ πρᾶμμα: ὁ φοβερός, ὁ ἄμεσος, ὁ ἀναπόφευκτος αὐτὸς θάνατος; Ἀφοῦ θὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει τώρα μοναχά, νὰ ἑτοιμάζῃ τὶς ἀπόσκευές του γιὰ νὰ παρουσιαστῇ ἐν τάξει, ὅταν θὰ μπῇ σὲ κεῖνο τὸ ἀναπόφευκτο μυστήριο, ἐκεῖ κάτου.

II

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῷ βασίλευεν ὁ ἥλιος, ὁ Πέτρος Καρρέτζα, φύλαγε σκοπὸς στὸ Μαλλόρτα, ὅταν ἄξαφνα, μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα μουλάρι πέρασαν τὸ μονοπάτι τῆς Μπονένα-βίστας.

Τράβηξε στὴν τύχη.

Τὸ μουλάρι ἔπεσε. Ἡ γυναῖκα ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του πρὶν προφτάσῃ νὰ ξαναγεμίσῃ τ' ὅπλο του, καὶ ὅταν ὁ Ναβαρέζος τὴν κρατοῦσε στὴν μποῦκα τοῦ ντουφεκιοῦ του, δὲν μπόρεσε νὰ πιάσῃ τὴ σκανδάλη. Ἡ γυναῖκα ἦταν ὄμορφη, ἐπιθυμητή, μὲ τὰ μακρυά, μαῦρα μαλλιά της, ποὺ ἔπεφταν σὰν καταρράκτης, ἴσαμε τὰ πόδια της, μὲ τὰ λαμπερὰ μάτια της.

Ὁ Πέτρος Καρρέτζα, ξέχασε γιὰ τὴν αἰχμάλωτον, τὸν πόλεμο τοῦ Δὸν-Κάρλου καὶ τῆς Δημοκρατίας.

Ἄλλωστε, ἡ γυναῖκα, ποὺ φοβότανε, τοῦ ὡρκίστηκεν ὅτι ἐλάτρευε τὸ βασίλειο. Τοῦ ἀπέδειξε πὼς δὲν περιφρονοῦσε τὰ χάδια ποὺ ἀρωματισμένα ἀπὸ τὴ μπαρούτη τοῦ πολέμου, καὶ πὼς ὁ Πέτρος Καρρέντζα ἦταν, ἂν ὄχι ὁ πιὸ ὄμορφος θνητός, τοὐλάχιστον ὁ πιὸ περιποιημένος ἀπὸ τοὺς νικητὰς ποὺ βρίσκόντουσαν, ἀνάμεσα στὶς μεγάλες πέτρες τῆς Μαλλόρτας.

Τὰ δυὸ μπράτσα τῆς φυλακισμένης ἔσφιξαν μ' ἕνα ὑπόξανθο, σχεδόν, περιδέραιο τὸ λαχανιασμένο λαιμὸ τοῦ Καρρέτζα, ὅταν ἔφτασεν ὁ Ἰωακεὶμ Μαρτινιὲθ γιὰ νὰ φυλάξῃ καὶ τοῦτος σκοπός.

— Ὠραῖα, σενιὸρ καβαλλιέρο! εἶπε. Ἡ νύχτες εἶναι δροσερές. Δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται κανεὶς χωρὶς μαντύα, οὐντροφε.

«Βλέπω ὅτι εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ προφυλάγεσαι: κιόσκι ἀπὸ μαλλιά, γιὰ κασκὸλ θερμὰ μπρᾶτσα καὶ σκέπασμα ἀπὸ ὁλόφλογη σάρκα. Ἡ σειρά μου τώρα, φίλε!...

Ὁ Καρρέτζα σηκώθηκε, καὶ κρύβοντας ἀπὸ πίσω του τὴν αἰχμάλωτό του, εἶπε:

— Ἡ σειρά σου, ἀστόχαστε νέε!... Ἐκεῖ, ποὺ βασιλεύει ὁ Καρρέτζα, δὲν ὑπάρχουν δυὸ βασιλιάδες. Ἂν ἡ νύχτες εἶναι δροσερές, νὰ πᾶς νὰ ξεσταθῇς μ' αὐτὸ τὸ μουλάρι, ποὺ τὸ βάρεσα μὲ τὴν καραμπίνα μου, ἢ κοίτα νὰ σκοτώσῃς κι' ἐσὺ κανένα ἄλλο. Τὸ λάφυρο εἶναι δικό μου, ὅπως κι' ἡ Ναβάρα ἀνήκει στὸν Δὸν—Κάρλο, γυιὸ τῆς Ἰουδαίας!

Ὁ Ἰωακεὶμ Μαρτινιὲθ ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν ὦμο του τὸ ντουχέκι του καὶ θὰ πυροβολοῦσε, ὅταν ἡ γυνοῖκα μ' ἕνα ἄγριο πήδημα παραμέρισε τὸ ντουφέκι, κι' ἔστειλε τὴ σφαῖρα νὰ χυθῇ μὲσ' στὰ σύννεφα.

Ὁ Μαρτινιέθ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του, ἔρριξε χάμου τὸ ἀδειανὸ ὅπλο κι' ἔδοσε μιὰ στὴν κοιλιὰ τῆς αἰχμάλωτης τοῦ Καρρέτζα μ' ἕνα στιλέτο, καὶ τὴν ξάπλωσε καταγῆς.

— Θεοί, οὔρλιασεν ὁ Ναβαρέζος, προχωρῶντας πρὸς τὰ ἔμπρός, καὶ κραδαίνοντας τὴν καράμπίνα του. Ἕνα δεύτερο ὅμως χτύπημα μὲ τὸ στιλέτο ἔφερε στὰ χείλη του τὶς πιὸ ἄγριες βλαστήμιες.

Κατάπεσε, μὲσ' στὸ ποτάμι τοῦ αἵματος, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ξεκοιλιασμένης γυναῖκας, μ' ἀφρισμένο στόμα!...

Ὑστερα σημαδεύοντάς του...

Στὸ θόρυβο τῆς πιστολιᾶς ἔτρεξε ὁ Μοραλὲς μὲ μερικοὺς ἄντρες. Ὁ Μαρτινιὲθ δὲν προσπάθησε διόλου ν' ἀποφύγῃ τὴν τιμωρία. Ὁ Παπᾶς ἀντίκρυσε ὅλη τὴ σκηνὴ μὲ τὰ μάτια του ποὺ δὲν εἶχαν διόλου ματοτσίνουρα γιατὶ τᾶκαψε μιὰ ἀδέξια ἐκπυρσοκρότηση.

— Γουρούνια, ψιθύρισε. Κοιτᾶχτε τὴ γυναικοῦλα. Τί ὄμορφο κορίτσι ποὺ τὸ ξεπάστρεψαν μὲ μιὰ μαχαιριά. Τὴν κατάφερες! Τουλάχιστον ὁ Καρρέτζα τὴ χάρηκε. Ἐμπρός, παιδί μου, εἶπε στὸ Μαρτινιὲθ, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια του, δὲν ἔκανες καλὰ ποὺ θέλησες νὰ κλέψῃς τὸ λάφυρο τοῦ συντρόφου σου. Ἔ, ἐσεῖς οἱ ἄλλοι, ἀφῆστε με νὰ ξομολογήσω αὐτὸν τὸν ἀσεβῆ: δὲ σᾶς χρειάζομαι ἐδῶ. Κάνε τὴν ἐξομολογή σου, Μαρτινιέθ, καὶ μετάνοιωσε μὲ τὴν καρδιά σου.

— Ἐγὼ σὲ συγχωρῶ, ψιθύρισε ὁ Μοραλὲς μ' ἕνα κίνημα εὐλογίας. Γουρούνια, σατανάδες ποὺ σκοτωνόσαστε γιὰ μιά...

Ὕστερα σημαδεύοντας ἀπότομα τὸ Μαρτινιὲθ μὲ τὸ ὅπλο του τοῦ τίναξε τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὰ δυὸ πτώματα.

— Ἂν ἀφήναμε, εἶπε, αὐτοὺς τοὺς παλληκαράδες νὰ κάνουν ὅτι θέλουν σὲ λίγο καιρὸ ὁ βασιλιὰς Κάρλος δὲ θὰ εἶχε πειὰ στρατό.

Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΟΥ

Κρατεῖ νὴ δέντρος τὴ δροσιά, κρατεῖ κι' ἡ νύος τὴν κόρη,
Στὰ γόνατα τὴν ἔπαιρνε, 'ς τὰ μάτια τὴν τηροῦσε,
Στὰ μάτια, 'ς τὰ ματόφυλλα, 'ς τὰ ὡρηοκαμαρωμένα,
—«Κόρη μ' δὲν εἶσαι ροϊδινή, κόρη μ' δὲν εἶσαι νάσπρη,
Ξάσπρη σὰν τό τριαντάφυλλο, κόκκινη σὰν τὸ ρόϊδο»

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ τὰ κάτωθι βιβλία: «Διηγήματα» Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, «Τέχνη καὶ Φρενοπάθεια» Πετρ. Ἀποστολίδη, «Δημοτικὰ Ἑλλην. Τραγούδια» Φωριέλ, ὁ «Ἀποκεφαλιστὴς» Π. Φεβάλ, «Ὁ Κυφὸς» Π. Φεβάλ, «Πὼς Κλαῖμε τὸν Θάνατο τῆς Ἀδελφῆς» Κ. Παλαμᾶ. Γράψατε πρὸς τὸ «Μπουκέτο».

Πωλεῖται δίκανον ὀπισθογεμὲς τῶν 16ς. μὲ αὐτομάτους ἐξολκῆς ὀκαζιόν. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.